

Meestal geldt: hoe langer iemand heeft vastgezeten, hoe beter die kan tafeltennissen

Tekst: Elodie Rijnja

De jongen tegenover me kijkt me vol spanning aan. Tussen ons in staat de lange tafel. “Ik laat niets van jou heel,” zegt hij grijnzend.

Ik lach spottend en antwoord: “Dat -zullen we nog weleens zien.” Daar komt het kleine witte balletje met hoge snelheid op me af. Het lukt me maar net om hem terug te slaan. “Goede bal hoor, dokter!” zegt Felix aanmoedigend.

Na een intensieve tafeltennissessie druipt ik teleurgesteld af naar de team-kamer. Daar staat Jasper me op te wachten. Hij moet lachen. “Die jongens zijn niet te verslaan met tafeltennis. In de gevangenis is er bijna niets anders te doen. Meestal geldt: hoe langer iemand heeft vastgezeten, hoe beter die kan tafeltennissen. Tafelvoetbaltalenten zijn trouwens ook verdacht.”

Lampen van straatlantaarns

In de tbs-kliniek is er minder tijd om talenten op de tennis- en voetbaltafel te ontplooien. Hier wordt met dagbesteding en therapie stap voor stap toe-gewerkt naar een normaal leven.

Er zijn allerlei clubjes dagbesteding: een veegploeg, een kookclub, een fietsen- en een houtwerkplaats. Het kookclubje is met afstand het populairst. Dat verbaasde me, maar toen ik de eetlust van mijn cliënten zag, begreep ik het: daar zit je bij de bron. Bovendien is de

fietsenwerkplaats een muf, koud hok. Als dagbesteding binnen de muren goed gaat, kun je buiten klusjes gaan doen. Vaak zijn dit eenvoudige werkzaamheden, bijvoorbeeld lampen van straatlantaarns vervangen. Iedere dag wanneer ik kom aanfietsen zie ik een groepje wachten op het busje dat ze wegbrengt. Ik word standaard vrolijk begroet: "Elooooooeeeeee, goedmorgen!"

De stap naar een echte baan is makkelijker gezegd dan gedaan. Voor de meeste ex-gedetineerden is het al knap lastig om aan de bak te komen, voor tbs'ers is het helemaal een uitdaging. Betaald werk verkleint de kans op recidive. Maar ja, die baan krijg je niet zomaar. De eerste stappen kunnen al vanuit de kliniek worden genomen. Dan moet wel eerst een hele trits aan mensen het plan goedkeuren: maatschappelijk werk, reclassering, gz-psycholoog, arts en psychiater. Daarna kun je gaan solliciteren. Dat brengt allerlei dilemma's met zich mee. In hoeverre speel je open kaart met je werkgever? Gok je het erop dat hij je 'woonadres' niet gaat googelen? En waarvoor krijg je wel en niet een vog? Lukt het je weer om te werken, na zo'n lange tijd? Zal je geaccepteerd worden door het team collega's of blijf je die rare vogel?

Er zijn tbs'ers die het uiteindelijk lukt om werk te vinden en zij zijn daar terecht erg trots op. En voor de cliënten in de kliniek die het nog niet gelukt is om een baan te vinden: mocht het Nederlands tafeltennisteam nog mensen zoeken, dan ken ik wel een paar spelers van wereldklasse.